

MÉREGTELENÍTŐ

2025.06.szám

KEDVES OLVASÓ!

„Íme, én újjá alkotok mindent” (Jel.21)

A Jelenések Könyve a Biblia igen elgondolkodtató, csak némi szakértelemmel olvasható része. Az itt leírt látomásoknak allegorikus jelentése van. A fenti ígélet a jelen életterünk átváltozásáról szól. Az Új Földön az új életben az ember együtt lakik majd Istennel. Ez teljes védelmet jelent a Gonosz kísértéseivel szemben. Tehát nem lesz könny, gyász, halá, nem lesz kísértés a rosszra. Valamiképpen az Édenkerti boldogság tér vissza, de végérvényesen.

Az a kapu, amin majd átlépünk, láttatni engedi mindezt. Ott tágasság lesz, és a felkelő nap megnyugtató fénye.

Ilyenkor, Püünkösd táján felhangzanak ezek az ígéreték. Bizakodhat mindenki, hogy részese lehet ennek a megújult életnek. És már most is, ha teszünk érte.

A JEZUS által elküldött Szentlélek segít már itt, ebben a még nehéz, romlott világban is felismerni és megtenni a Jót. Ferenc Pápa ezt az esztendőt a Remény jubileumi Szentévének indította el. Fontos, hogy higgyük, sok isteni kegyelem érkezik hozzánk. De kell, hogy vágyjuk a jobbulást. Napjainkban felsorakoztak a lázító, romboló erők. Kell, hogy ellentmondjunk ezeknek, Kell, hogy higgyünk az ígéreteknek: a Remény nem csal meg. És fontos, hogy tegyük meg, amit csak tehetünk!

Reviczky Gyula: Püünkösd

Piros püünkösd öltözik sugárba,
Mosolyogva száll le a világra.
Nyomában kél édes rózsailat,
Fényözön hull, a szívek megnyílnak.

Hogy először tűnt fel a világnak:
Tüzes nyelvek alakjába' támadt.
Megoldotta apostolok nyelvét,
Hirdeté a győzedelmes eszmét.

Piros püünkösd, juttasd tiszta fényed'
Ma is minden bänkódó szívének,

Hogy ki tévelyg kétségbe', homályba':
Világító sugaradat áldja.

Habozóknak oldjad meg a nyelvét,
Világosítsd hittel föl az elmét.

Hogy az eszme szívből szívbe szálljon
Diadallal az egész világon!

Piros püünkösd, szállj le a világra,
Taníts meg új nyelvre, új imára.

Oszlasd széjjel mindenütt az éjet,
Szeretetek sugara, Szentlélek!

Barsi Balázs: „Íme, megújítok mindent!”

Miközben az Apostolok Cselekedeteiben szinte naplószerűen követhetjük az ősegyház mindennapi életét, amely tele van konfliktussal, szenvedéssel, megoldandó új feladattal, de örömmel és Isten csodáival is, halljuk a Jelenések Könyvéből idézett olvasmányt: a trónon ülőnek, a teremtő Atya-istennek szava: „Íme, újjáalkotok mindent.” Nekünk is meg kell hallanunk ezt a szót, akármilyen fontos elfoglaltságaink, gyötrő gondjaink vannak; akkor is, ha a sikerek csúcsán vagyunk, vagy épp az elhagyatottság mélységeiben; ha örömmel éljük hivatásunkat, vagy épp sivárságban és sötétségben van részünk; ha nagy terveket dédelgetünk; vagy épp azok összeomlását siratjuk. Az újjáteremtés műve ugyanis ránk is vonatkozik, sőt, a mi közreműködésünkkel valósul meg. Az Atya elkezdte e világ újjáalkotását, amikor Húsvét éjszakáján a Szentlélek erejében feltámasztotta Jézus testét az örök dicsőségre. Ugyanezt a Léleket a megdicsőült Fiú a mi szívünkbe is elküldte, hogy általa átalakuljunk mi magunk és az egész teremtett világ. Pontosan ezt jelenti Jézusnak új parancsa: „Szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket!” Jézus nem egy bizonyos erkölcsi magatartásra, hősies erőfeszítésre szólít fel, hanem azt nyilvánítja ki, hogy mi is ugyanazon Szentlelket birtokoljuk, s ezért ugyanazon Szentlélekkel kell viszont szeretnünk őt és szeretnünk egymást, mint akivel Ő szeret minket.

Pünkösd a kereszténység harmadik legnagyobb ünnepe karácsony és húsvét után. A keresztény egyház pünkösd ünnepét annak az emlékére tartja, hogy a Szentlélek kiáradt Jézus apostolaira. Hogyan is történt mindez? Mik az előzmények?

Pünkösd története még az ószövetségi időkbe nyúlik vissza, ott olvashatjuk az első említéseket erről az ünnepről, amit Sávuoátnak hívtak. Abban az időben ez még teljesen más tartalommal bírt. Kezdetben ekkor tartották az aratóünnepet, melyen hálát adtak Istennek az első termésért. Valamivel később egy új jelentés is társult ez mellé: ekkor emlékeztek meg a törvényadásról. Annak az emléknapja lett, amikor Isten törvényét (tórá) átadta a népnek Mózesen keresztül.

Pünkösd története az Egyház születése.

Jézus a feltámadása után megígérte, hogy elküldi a Szentlelket az embereknek. Jézus tanítványai, az apostolok mind együtt voltak pünkösd napján. Erről így olvashatunk a Lukács által lejegyzett Apostolok cselekedeteiben:

”Amikor elérkezett pünkösöd napja, ugyanazon a helyen mindnyájan együtt voltak. Egyszerre olyan zúgás támadt az égből, mintha csak heves szélvész közeledett volna, és egészen betöltötte a házat, ahol ültek. Majd lángnyelvek jelentek meg nekik szétoszolva, és leereszkedtek mindegyikükre. Mindannyiukat eltöltötte a Szentlélek, és különböző nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogy a Lélek szólásra indította őket.” (ApCsel 2,1-4.)

A közben köréjük sereglett, különböző nyelven beszélő emberek tömege mind a saját nyelvén hallotta az apostolok tanítását, így minden ott lévő részese volt a csodának. Ekkortól beszélünk az első keresztényekről és ezért tartják pünkösödöt az Egyház születésnapjának.

JÖJJ EL, SZENTLÉLEK!

Jöjj el, Szentlélek!
Fájó emberszívbe,
mint gyógyító balzsam,
lázongó lélekbe,
mint hódító dallam,
zokogó sírásra,
mint öröm harangja,
életnek, tavasznak
hívogató hangja:
Jöjj el, Szentlélek!

Gyenge női szívbe,
mint az erő lángja,
kereső lélekbe,
mint lobogó fáklya,
kedvesség és jóság
langyos fuvalmával,
a szelíd Megváltó
gyöngéd uralmával:
Jöjj el, Szentlélek!

Kis gyermeki szívbe,
mint a csengő ének,
ártatlan lélekbe,
mint a vidám élet,
ezüstkacagással,
angyalseregekkel,
atyai mosollyal,
igaz szeretettel
Jöjj el, Szentlélek!

Családi tűzhelyre,
mint a hit szikrája,
- békesség, boldogság
borulván így rája, -
magas palotáknak
fényes nagytermébe,
kicsi házikóknak
virágos csendjébe
Jöjj el, Szentlélek!

ISTEN LELKE

Hová Isten Lelke hatolt:
alvó ébred, éled a holt.
eloszlik az éj homálya,
a bűneit tisztán látja.

Ki megdöbben, szíve sajog,
oda megy, hol bűnök, bajok
terhe lehull, semmivé lesz:
az Úr Jézus keresztjéhez.

Hol működik Isten Lelke,
erőt nyer a félénk, gyenge.
a tudatlan bölcsességet,
vigaszt, kit a bánat éget.

Megújul a szív, a lélek,
szeretet, hit, remény éled,
a szó, a tett mind azt mondja:
Ez is Jézus megváltottja!

Túrmezei Erzsébet: Pünkösöd után

Pünkösöd előtt – sóvárgás titkos mélye.
Pünkösöd előtt – ígérek zenéje.
Pünkösöd előtt – esedezés, esengés.
Pünkösöd előtt – halk hajnali derengés.
Pünkösöd előtt – szent vágyak mozdulása.
Pünkösöd előtt – koldusszív tárulása.
Csendesen várni – várni, hinni, kérni!
Aztán – boldog pünkösöd utánba érni!
S pünkösöd után – szent égi erőt-vetten,
pünkösöd után – Lélekkel telítetten,
pünkösöd után – bátor tanúvá lenni,
pünkösöd után – szolgálni, égni, tenni,
pünkösöd után – régít kárnak ítélni,
Krisztusnak élni és másoknak élni,
minden mennyei kincset elfogadni,
és pünkösöd után – adni, adni, adni!

2025. május 8-án a katolikus Egyház bíborosi testülete megválasztotta az új pápát, aki XIV. Leo néven vezeti tovább az Egyházat.

Jose Carlos Rapadas: A fehér füst mögött

Amikor látod a fehér füstöt... Ne gondold a presztízsrre. Ne rohanj posztolni, spekulálni, vagy a hatalom ünneplésére. Térdelj le! És imádkozz.

Mert az a férfi, aki hamarosan kilép a Szent Péter-bazilika központi erkélyére, nem trónt követel - hanem keresztet ölel.

Ő nem győztes, hanem egy áldozati bárány, akit egy fáradt világ vezetésére választottak.

Ebben a pillanatban lehet, hogy a Sixtusi-kápolna melletti eldugott kis "Könnyek kápolnájában" van - sír. Nem diadalban, hanem félelemben, Istentől kérve: "Miért én? "

Újra el fogja számolni a gyengeségeit. Felsorol minden okot, amiért méltatlannak érzi magát.

De Istennek nem lesz szüksége erőre, ő irgalmasságot fog adni. Péter irodájának teljes súlyát ez az ember fogja cipelni.

El fog fáradni.

Csendben fog szenvedni.

Megöregszik - talán túl hamar.

Nem megy kényelmesen nyugdíjba.

Szolgálatban fog meghalni.

Terheit sokan nem látják majd, de a lelke minden nap érezni fogja.

Amikor meglátod a fehér füstöt... imádkozz érte.

Nem a dicsőségbe lép, hanem az áldozatba sétál.

Weöres Sándor: Örök pillanat

Mit málló kőre nem bízol:
mintázd meg levegőből.
Van néha olyan pillanat
mely kilóg az időből,
mit kő nem óv, megőrzi ő,
bezárva kincses öklét,
jövője nincs és múltja sincs,
ő maga az öröklét.

Mint fürdőző combját ha hal
súrolta s tovalibbent –
így néha megérezheted
önnön-magadban Istent:
fél-émlék a jelenben is,
és később, mint az álom.
S az öröklétet ízeled
még innen a halálon.

“Soha nem fordult meg a fejemben, hogy meg fog az történni, ami történt.”

Megválasztásáról beszélt XIV. Leó pápa

“Visszagondolok 1998-ra, amikor Trujillóban dolgoztam: tanítottam a szemináriumban, tanulmányi előjáró, plébános, a formáció felelőse és bírói helynök voltam, mindezt pedig egyszerre.

Év végén kineveztek ágostonos perjellé Chicagóban. Így el kellett hagynom Perut és visszatérnem hazámba. Néhány héttel később felhívott egy szerzetesnővér, aki szintén közössége előjárója volt, és azt mondta nekem: Robert atya, a mi Istenünk a meglepetések Istene, aki minden nap egy újabbal fog megajándékozni! Prófétai szavak.

Több mint egy hónapja Ferenc pápa még életben volt, betegen, de javult az állapota. Amikor kijött a kórházból, többször is fogadott, jó jeleket mutatott, és mind reméltük, hogy további javulás következik. Majd jött a nagyhét, amikor ellátogatott a börtönbe nagycsütörtökön, és jelen volt néhány alkalmon, de húsvétvasárnap már érzékeltük, hogy újra rosszabb lett az állapota, s ahogy mind tudjuk, hétfőn elhunyt.

Beindult, mondjuk így, a gépezet, mely nagy egyházi hagyománnyal bír, és nagyon szép. Amikor átéltem a konklávé előtti üléseket minden témájukkal, majd pedig magát a konklávét, soha, őszintén elmondom nektek, *soha nem fordult meg a fejemben, hogy meg fog az történni, ami történt*. Újra erre gondoltam: a mi Istenünk a meglepetések Istene, aki most igazán meglepett. De ahogy én is mondtam néha lelkivezetőként másokat kísérve: el kell fogadnunk Isten akaratát, akkor is, ha nem tetszik, vagy ha nem könnyű. Életünket az Úr kezébe kell tennünk, és mondanunk: Itt vagyok, Uram, legyen, amit Te parancsolsz, amit Te akarsz...”

Túrmezei Erzsébet: Ha nem teszek semmit sem

Most nem sietek,
most nem rohanok,
most nem tervezek,
most nem akarok,
most nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.

Most megnyugoszom,
most elpihenek
békén, szabadon,
mint gyenge gyerek,
és nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.

S míg ölel a fény
és ölel a csend,
és árad belém,
és újjáteremt,
míg nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten,

új gyümölcs terem,
másoknak terem,
érik csendesen
erő, győzelem...
ha nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.

Sík Sándor: Játékszer I.

Fogadd el, Uram, szabadságomat,
Fogadd egészen.
Vedd értelmemet, akaratomat
S emlékezésem.

Mindazt, amim van és ami vagyok,
Te adtad, ingyen.
Visszaadok, Uram, visszaadok
Egyszerre, mindent.

Legyen fölöttük korlátlan úr
Rendelkezésed.
Csak egyet hagyj meg ajándékosul:
Szeretnem téged.

Csak a szeretet maradjon enyém
A kegyelemmel,
S minden, de minden gazdagság enyém,
Más semmi nem kell.

(Loyolai Szent Ignác imája)

OOO

Palotás Petra: Mint egy tündér

Egy szőke, nagy szemű kisfiú szaladt, lábát fűgén kapkodva a kisváros főterén. Olyan négyévesforma lehetett, egy kissé még hosszú ingecskeben, és egy jó számmal nagyobb szandálban, ami arra engedett következtetni, hogy nagyobb testvérétől örökölte a ruhákat, és ő még nem sietett belenőni. Máskor mindig kacagó szeme sarkában most egy-egy nagy könnycsepp csillogott. Nem sírt ugyan, hiszen nagy fiúknak azt nem szabad, de látszott, csak egy hajszál választja el tőle.

Jól látta ezt a bottal sántikáló, elegáns, drapp nyári öltönyt viselő öregúr is, akinek a kalapja majdnem lerepült a fejről, amikor a kisfiú nem látva őt, nekiütközött. Az minden harag nélkül, kedvesen szólt oda neki, mély, dörmögő orgánusán:

- Hát hová ilyen nagy hévvel, fiatalúr? – kérdezte a megszeppent legénykét.
- Csak nem elvesztettünk valamit vagy valakit? – faggatta tovább.
- Az anyukámat keresem – felelte a kisfiú lebiggyesztett szájjal.
- No, és hogy néz ki az édesanyád, áruld el nekem!
- Ó, nagyon szép – ragyogott fel a kisfiú arca.

Közben már a szemközti pékségből is felfigyeltek rájuk, és kisietett hozzájuk a pékné, akinek a kora sem engedte titkolni, hogy egykoron nagyon mutatós menyecske lehetett. Nem sokáig kérte magát, önkéntes megmentőként ő is mindent tudni akart.

– Aranyom, azt mondd, milyen haja van a mamának! Hosszú, rövid? Szőke, fekete?

A kisiú egy pillanatra elgondolkodott, majd határozottan kibökte:

–Mint Hófehérkének, pont olyan.

Kamasz diáklányok csapódtak a kis csapathoz, abban a korban voltak, amikor a csitris csínytevéseket egyéb jótettekkel próbálták helyrehozni. Ahol pedig egy kétségbeesett kisiú pityereg, és olykor azt kiáltja: „Hol van az anyukám?” – ott bizony rájuk van szükség. Egy nagyhangú, vörös hajú, szeplős lány, aki láthatóan behatóan ismerte az éppen divatos kriminológiai sorozatokat, a mamáját elvesztett négyéves kisiútól pontos személyleírást követelt, és mindent fel is jegyzett teljes komolysággal. Így hamarosan megtudták: a mama fiatal, nagyon szép, a haja hosszú és éjfeke, a hangja csilingelő, a termete sudár, a bőre illatos, a mosolya mesebeli, a ruhája csinos, nagyon kedves, a keze simogató, a szeme pedig olyan, mint egy nagy virág. Igen, a legényke pontosan ezeket a szavakat mondta, némi gondolkodás után: „...a szeme pedig olyan, mint egy nagy virág.”

Az öregúr eres kezeibe vette a fiúcska arcát, és egy huncut mosollyal azt kérdezte:

– Akkor, ha minden igaz, édesanyád úgy néz ki, mint egy tündér. Igaz?

A kisiú elégedetten, megkönnyebbülve, hogy végre értik őt, határozottan rávágta:

– Igen, mint egy tündér!!!

De utána azonnal elpityeredett, mert újra belényilallt a felismerés, hogy ő most elveszett, pontosabban elvesztette az anyukáját. Ebben a drámai pillanatban egy feltűnően terebélyes nő robogott ki a csemegebolt ajtaján, kissé öszülő sötét haját összefogta, mint a legtöbb anyuka, akinek nincs ideje fodrászhoz menni. Bohókás, virágra emlékeztető napszemüvege hajráfként díszelgett a feje tetején, nem túl divatos nyári szoknyája pedig beakadt az ajtónyílásnál egy ügyetlenül bevett szögbe, hátul, a vaskos combjáig hosszan felhasítva azt. De őt láthatóan semmi más nem érdekelte, csak az, hogy végre meglátta a kisiút. A melegtől és az aggodalomtól verejtékezve szaladt a gyermekéhez, és könnyezve ölelte magához, miközben mérhetetlen szeretettel azt mondta: „Édesem, csillagom, kicsi fiam, hát megvagy végre.”

Az öregúr, a pékné és a kamaszlányok egy röpké pillanatra talán meglepődtek az asszony láttán, de aztán, ahogy egy picit tovább szemlélték a gyermekét meglelő édesanyát, már nem volt kétségük: mint egy tündér...

Számodra mi a tanulsága a következő történetnek?

Jim Davis, aki egy csemegeüzletben volt eladó, szerette munkáját és büszke volt rá, hogy jól végezte azt. Egy dolog tudta nagyon felbosszantani, ha fegyelmezetlen gyerekeket és velük kiabáló szülőket látott, akik nem tudták gyermekeik utálatos viselkedését helyre tenni.

Egy este épp egy vásárlóval volt elfoglalva, aki rengeteg áruval telepakolta bevásárló kocsiját. Ahogy sorban ütötte be az árut a pénztárgépbe, egy gyerek elkezdett hangosan sikoltozni, majd egy durva férfihang kiabálta: Feküdj!

„Micsoda durva fráter” - gondolta magában Jim, és tovább húzogatta el az árukat a szkener előtt. A síró gyermek nem hallgatott el, a férfi újra kiabálta: feküdj!

„Szép kis nevelés, mondhatom” - gondolta Jim. „Ez a pasas egy balfácán” – és fel sem nézve birkózott tovább a sok áruval. Mikor végzett, felnézve mondta: 89 dollár, kilencven cent.

És akkor vette észre, hogy senki nincs a kocsi mögött, és hogy az üzletben mindenki hason fekszik a földön.

Még éppen látta, hogy egy fegyveres férfi kirohan az üzletből. Akkor kollégája megszólalt mögötte:

- Jim, tudod-e, hogy amikor a második „feküdj” elhangzott, a betörő fegyvere épp a Te fejednek volt szegezve?

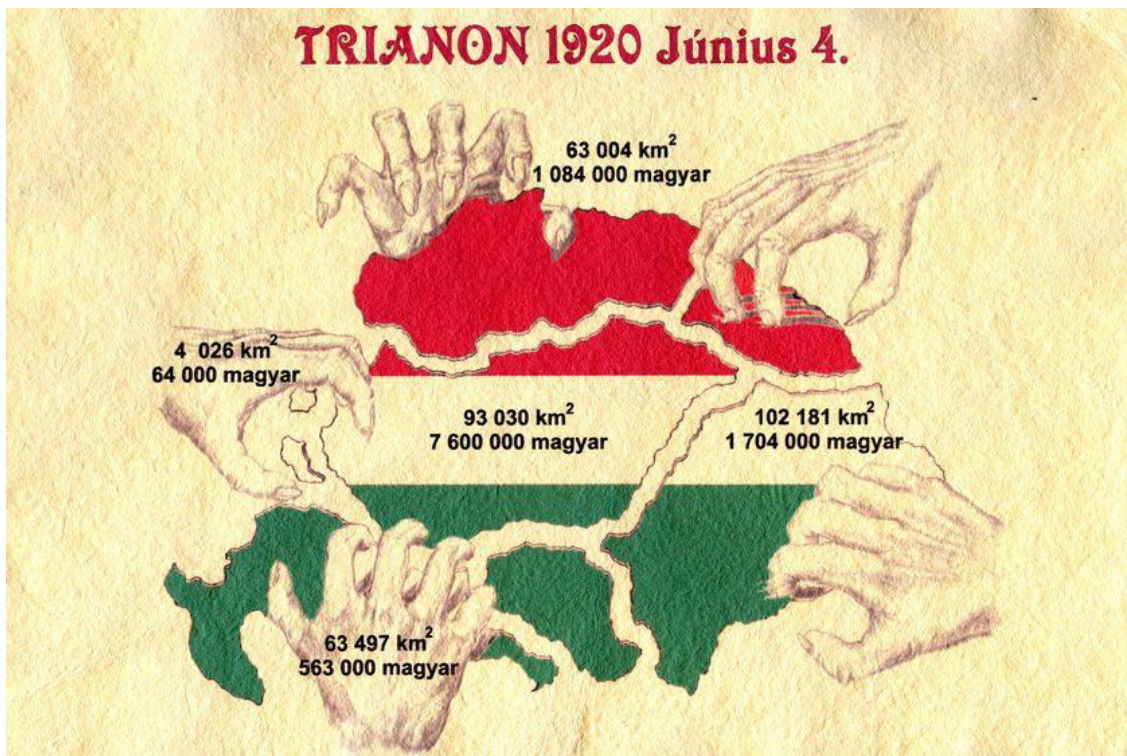
Weöres Sándor: Ki minek gondol, az vagyok annak...

Ki minek gondol, az vagyok annak...
Mért gondolsz különc rokotalannak?
Jelet látsz gyűlni a homlokomra:
Te vagy magad, ki e jelet vonja.

S vigyázz, hogy fénybe vagy árnyba játszik,
Mert fénye-árnya terád sugárzik.
Ítélsz rólam, mint bölcsről, badarról:
Rajtam látsz törvényt saját magadról.

Okosnak nézel? Hát bízd magad rám.
Bolondnak nézel? Csörög a sapkám.
Ha lónak gondolsz, hátamra ülhetsz;
Ha oroszlánnak, nem menekülhetsz.

Szemem tavában magadat látod:
Mint tükröd, vagyok leghűbb barátod.

105 évvel ezelőtt, ezen a napon, minden magyar lakta településen félreverték a harangokat. Így adták tudtára mindenkinek, hogy Trianonban a nyugati hatalmak pálcát törtek az ezeréves magyar állam felett. A döntés miatt Magyarország elvesztette területének kétharmadát, lakosságának több mint felét. Családokat, közösségeket szakítottak szét, történelmi városok kerültek határon kívülre. Az ország olyan méretű megcsönkítéséről döntöttek, ami lényegében felért a halálos ítélettel.

Hazánk vezetése miért adta kézjegyét az új határokat meghúzó békeszerződéshez? Nem lett volna erkölcsileg vállalhatóbb, illetve a remélt revízió szempontjából praktikusabb is, ha Magyarország nem ismeri el területeinek elcsatolását?

Az elcsatolt területek nem az aláírást követően kerültek ki a magyar állam tényleges fennhatósága alól, hanem már jóval korábban. A szerződés jelentős részben a már fennálló állapotokat szentesítette

(1918. november 13-án Magyarország és az antant fegyverszüneti megállapodást írt alá Belgrádban. Magyarországnak a Beszterce-Marosvásárhely-Arad-Szabadka-Pécs-Dráva vonalon belülrre kellett visszavonnia fegyveres erőit. Ez azt jelentette, hogy a szűken vett történelmi Erdély, a Bánság keleti fele, valamint a későbbi Vajdaság már 1918-ban román, illetve szerb megszállás alá került.)

A fegyverszüneti tárgyalások alatt, november 8-án a csehszlovák kormány parancsot adott a Felvidék megszállására. A harcok váltakozó sikerrel folytak, míg végül csehszlovák nyomásra december 21-én Stephen Pichon francia külügyminiszter kijelölte a feleket elválasztó demarkációs vonalat. A magyar kormány kénytelen volt kiüríteni a Dunától, az Ipolytól, valamint a Rimaszombat-Ungvár vonaltól északra eső területeket. Így 1919-re a Magyarországot és Csehszlovákiát elválasztó nem hivatalos határ jelentős mértékben megegyezett az 1920-ban meghúzottal.)

A kormány azt is mérlegelte, hogy a békefeltételek visszautasítása Magyarországgal szembeni gazdasági szankciók bevezetéséhez vezetne, ami a háború utáni nehéz helyzetben a magyar kereskedelmi és pénzügyi élet összeomlását hozná el. Ennek pedig súlyos következményei lehetnek volna az ország társadalmi rendjére és politikai berendezkedésére nézve.

Áll, egy francia történész szerint az *első világháború végén Németországot megbüntették, de Magyarországot nem, mert nem volt miért. Magyarországot keresztrefeszítették.* François Mitterrand, későbbi francia köztársasági elnök, nyilvánosan is elismerte: „Ami Trianonban történt, az mocskos dolog volt”. Newton Baker amerikai hadügyminiszter 1920 januárjában, látva a béketárgyalások alakulását, menetét, azt írta, hogy Wilson közel járt céljához a magyar nép fizikai megsemmisítéséhez.

A lehetséges okokat keresve gondolni kell arra, hogy hazánk az 1867-es kiegyezéssel nagyhatalom lett, aminek ékes bizonyítéka például, hogy a nagyhatalmak – balkáni viszonyokat rendező – megállapodása nem léphetett életbe a magyar parlament jóváhagyása nélkül. Az első világháború után viszont az úgynevezett köztes Európában találtuk magunkat.

A trianoni diktátum igazságtalansága minden képzeletet felülmúló magyarok elleni gyűlöletről árulkodott. Trianon, mind a mai napig a nyugati világ jogot, igazságosságot, önrendelkezést és egyéb szép eszmét fennhangon hirdető, de azokat valójában semmibe vevő farizeusságának, hazugságának és aljasságának a szimbóluma lett.

Trianonban a nyugat nemet mondott a méltányosságra is így, hiszen ha volt nemzet, amely vétlen volt a világháború kirobbanásában, az éppen Magyarország volt. Tisza István miniszterelnök az utolsó pillanatig tiltakozott a hadüzenet és a háború ellen, míg Európában mindenki háborút akart.

Valahogy úgy, mint manapság. De Magyarország ma is békepárti és keresztény. Idén a nemzeti összetartozás napja különös aktualitást is kapott: a közelmúltban természeti katasztrófa érte Erdély egyes részeit, így az összetartozás most nemcsak szimbolikus, hanem cselekvő együttérzéssé válhat.

EMBERSÉG

Az Egyesült Államokban egy sérült gyerekeket oktató iskola gyűjtést rendező vacsoráján felszólalt az egyik szülő. Miután kellőképpen megdicsérte az iskolát és a hozzátartozó nevelőket, így folytatta:

- A természet, ha külső hatásokkal nem avatkoznak bele annak rendjébe, tökéleteset alkot. Ettől függetlenül az én fiam, Shay nem képes úgy tanulni, mint mások. Nem érti úgy meg a dolgokat, mint más gyerek. A fiamban miért nem található a természet tökéletessége?

Elcsendesedett a hallgatóság a kérdéstől.

- Azt hiszem - folytatta az apa -, amikor egy olyan gyermek, mint amilyen Shay jön a világra, alkalom nyílik arra, hogy kifejezzük az emberség igazi természetét, mégpedig azzal, ahogyan bánunk azzal a gyermekkel.

Shay az apjával sétált, amikor néhány ismerős gyereket látott baseballozni. Shay kérdezte:

- Szerinted engednek játszani? - Shay apja tudta, hogy a legtöbb gyerek nem örülne, ha fia az ő csapatában játszana, ugyanakkor megérezte fiának azt az igényét, hogy valahova tartozni akar. Így megkérdezte az egyik fiút, engedik-e Shay-t játszani. A megkérdezett fiú körülnézett, segítséget kérő tekintettel, és mivel nem kapott segítséget, saját kezébe vette az ügyet és azt mondta:

- 6 ponttal vesztesre állunk és a nyolcadik körben vagyunk. Beállhat hozzánk és a kilencedik körben üthet is.

A nyolcadik kör végén Shay csapata szerzett néhány pontot, de még mindig 3 pontos hátrányban voltak. Közben Shay kesztyűt húzott és a középpályán játszott. Semmilyen labda nem járt ugyan arrafelé, de szemmel láthatóan határtalanul boldog volt, fülig ért a szája, amikor integetett neki az apja.

A kilencedik körben ismét ütöttek egy pontot és elérhető közelségbe került a nyerési lehetőség, azonban Shay volt a következő és egyben az utolsó ütő, így ha ő üt, biztosan vesztenek.

Ilyen, nyeres előtti helyzetben ki adná át pont neki az ütési lehetőséget?

Meglepő módon Shaynek adták az ütőt. Mindenki tudta, hogy lehetetlenség eltalálnia a labdát, hiszen az ütőt se tudta rendesen megfogni.

Ettől függetlenül, amint ütéshez készült Shay, a dobó közelebb lépett és nagyon lágyan szinte ejtve dobta hozzá a labdát, Shay mellé trafált, de a második így dobott labdába belenyúlt és egyenesen az egyik fogó felé ütötte. A fogónak könnyű labda volt és könnyen kiüthette volna Shayt, azonban az első bázis mellé dobta a labdát. Mindenki elkezdett kiabálni:

- Fuss Shay, fuss az elsőre!

Ijedt nagy szemekkel el is indult az első bázis felé, majd a tömeg biztatására a másodikra is. Mire odaért, a jobb fogónál volt a labda, aki odadobhatta volna a harmadikra, azonban felfogva a dobó szándékát, annak a feje fölé hajította azt, miközben a bázisokról futó csapattársak már elkezdtek beérni a célbázisra, Shay is elkerülte a harmadikat és üvöltött a tömeg:

- Célba fuss Shay, célba!

Shay beért és győzött a csapat, hősként ünnepezték, mintha év végi bajnokságot nyert volna.

- Azon a napon - folytatta elfojtott hangon az apa, könnyekkel a szemében - mindkét csapat fiúi igazi szeretetet és emberséget hoztak a világba.

(ismeretlen szerzőtől)

Radnóti Miklós:Hasonlatok

Olyan vagy, mint egy suttogó faág,
ha rámhajolsz,
s rejtelmes ízű vagy,
olyan vagy, mint a mák,

s akár a folyton gyűrűző idő,
oly izgató vagy,
s olyan megnyugtató,
mint sír felett a kő,

olyan vagy, mint egy vélem nőtt barát
s nem ismerem ma sem
egészen még nehéz
hajadnak illatát,

és kék vagy olykor s félek, el ne hagyj,
csavargó, nyurga füst-
és néha félek tőled én,
ha villámszínű vagy,

s mint napsütötte égiháború :
sötétarany,-
ha megharagszol, ép
olyan vagy mint az ú,

mélyhangú, hosszan zengő és sötét,
s ilyenkor én
mosolyból fényes hurkokat
rajzolgatok köréd.

Sillye Jenő: Éji viharban

Éji viharban botladozó,
Hallod-e, halkán koppan a szó!

Rejtve a szíved sejtjeiben
Isteni hírnek magva pihen.

Sarjad a boldog, szép üzenet:
Fontos a sorsod valakinek!

Valaki vár rád, valaki hív,
Magányod zárát feltöri szív!

Napjaink egyik sors- és korfordító kérdéséről

Ferenc pápa személyében először vett részt katolikus egyházfő a világ vezető hatalmait tömörítő G7 csoport csúcstalálkozóján. *Lenyűgöző és félelmetes eszköz* című beszéde **2024.június 14-én** hangzott el az, Borgo Egnaziában (Olaszország Puglia régiójában) tartott találkozón.

Előadásának néhány gondolatát szeretném kiemelni.

...A mesterséges intelligencia eszköz, és eszköznek kell maradnia az ember kezében.

Alapkérdés: az emberiség szükségleteinek kielégítését, az emberek jólétének és átfogó fejlődésének javítását szolgálja-e? Vagy inkább az emberiséget fenyegető veszélyek ellenére a néhány technológiai óriás amúgy is nagy hatalmának gazdagítását és növelését szolgálja?

A Szentírás tanúsága szerint Isten a Lelkét adta az embereknek, hogy »hozzaértéssel, okossággal, tudással és minden munkára alkalmas ügyességgel« (Kiv 35,31) töltse el őket. A tudomány és a technika tehát az ember alkotóképességének páratlan eredménye.

A mesterséges intelligencia pedig pontosan ezen Istentől kapott alkotóképesség használatából származik.

Mint ismeretes, rendkívül hathatós eszköz, amelyet az emberi tevékenység igen sokféle területén alkalmaznak: az orvostudománytól a munka világáig, a kultúrától a kommunikációig, az oktatástól a politikáig.

Joggal feltételezhetjük napjainkban, hogy alkalmazása fokozatosan hatással lesz arra, ahogyan élünk, ahogyan társas kapcsolatainkat alakítjuk, sőt a jövőben arra is, ahogyan emberi identitásunkat értelmezzük.

A mesterséges intelligencia kérdésköre azonban sokak szemében kétértelműséggel terhelt. Egyrészt lelkesültséget keltenek a lehetőségek, amelyeket kínál, másrészt félelmet ébresztenek a következményei, amelyeket lassan sejteni kezdünk. Kijelenthető, hogy mindannyiunkat kétféle érzés tölt el, bár egyénekenként más-más mértékben. Lelkesek leszünk, ha elképzeljük, milyen fejlődés érhető el a mesterséges intelligencia segítségével, egyidejűleg viszont félelmet kelt bennünk, ha szembesülünk azokkal a veszélyekkel, amelyeket alkalmazása magában rejt.

Egyébiránt nem vonhatjuk kétségbe, hogy a mesterséges intelligencia kialakulása valóságos kognitív-ipari forradalommal ér fel, amely hozzá fog járulni egy korszakos jelentőségű, összetett változásokat magával hozó új társadalmi rendszer létrejöttéhez.

A mesterséges intelligencia mindenekelőtt eszköz. Magától értetődik, hogy a vele járó előnyök és károk annak függvényei, miként használjuk.

Ez a megállapítás aligha vitatható, hiszen ez látható minden eszköznél, amelyet a történelem kezdete óta létrehozott az ember.

Például lehetővé teheti, hogy demokratizálódjon a tudáshoz való hozzáférés, hatalmas ütemű fejlődésnek induljon a tudományos kutatás, és gépek vegyék át fárasztó munkafolyamatok végzését; egyidejűleg azt is eredményezheti, hogy fokozódik az igazságtalanság a fejlett és a fejlődő nemzetek, a hatalmat birtokló és az elnyomott társadalmi rétegek között.

A mesterséges intelligencia alapvető működés módja

...Szeretnék kitérni arra, hogy mennyire összetett jelenség a mesterséges intelligencia. Lényegében problémák megoldására szolgáló eszköz, és olyan adatkategóriákkal végzett számtani műveletek logikai összekapcsolásával működik, amelyeket egybevet egymással, hogy korrelációkat fedezzen fel, és így fokozza statisztikai értéküket. Önálló tanulást végez, amely további adatok keresésén és számolási eljárásainak önálló módosításán alapul.

A mesterséges intelligencia tehát sajátos problémák megoldását szolgálja, ám használói sokszor nem tudnak ellenállni annak a kísértésnek, hogy általános, sőt antropológiai következtetéseket vonjanak le azokból a megoldásokból, amelyeket javasol.

Korunkban, amikor a mesterséges intelligenciát használó programok megkérdőjelezzik az embert és az emberi cselekvést, pontosan az emberi személy értékét és méltóságát kidomborító ethosz hiánya jelenti a legnagyobb problémát e rendszerek alkalmazásával és fejlesztésével kapcsolatban.

Soha nem szabad ugyanis megfeledkeznünk arról, hogy az innovációk sohasem semlegesek. A technikát meghatározott cél érdekében hozzák létre, s mivel hatást gyakorol az emberi társadalomra, mindig a társas kapcsolatok meghatározott rendjét és meghatározott hatalmi konstellációt jelenít meg, amely egyeseknek lehetővé teszi bizonyos cselekedetek végrehajtását, másokat megakadályoz végrehajtásukban. Ezt a technikától elválaszthatatlan hatalmi dimenziót többé-kevésbé kifejezett formában mindig áthatja azok világnézete, akik megvalósították és kialakították.

Mindenkinek feladata, hogy értelmesen használja, ám az már a politika dolga, hogy megteremtse azokat a feltételeket, amelyek lehetővé és termékenyvé teszik efféle pozitív alkalmazását.

Egy lelkipozó tapasztalatai az élet végére eljutott betegek között

Kerry Egan, aki közel 15 éve hospice-lelkipozói szolgálatot végez, így ír: „Életük végén az emberek leginkább a családjukról beszélnek: édesanyjukról, édesapjukról, gyermekeikről. A szeretetről, amit éreztek, és amit adtak. Sokszor a szeretetről, amit nem kaptak meg, amit nem tudtak vagy nem akartak kifejezni, vagy talán nem is éreztek azok iránt, akiket feltétel nélkül szeretniük kellett volna. Elmondják, hogyan tanulták meg, mi a szeretet és mi nem. A haldoklók a végstádiumban kezüket valami láthatatlan felé nyújtva sokszor a szüleiket szólítják: Mama, Apuka, Édesanyám. Rájöttem, hogy így beszélnek az emberek a halál előtt Istenről. Így beszélnek az élet értelméről, az emberi lét nagy lelki kérdéseiről. Az életünket nem elméletben, nem teológiai eszmefuttatásokban éljük, hanem a családban. Abban, amelyikbe beleszülettünk, azután a saját családjunkban és a barátaink alkotta családban. Először a családban kapunk és adunk szeretetet; ott kapjuk az első sebeket szereteteinktől, és ott tanuljuk meg, hogy a szeretet a legfájdalmas visszautasítást is legyőzi.”

A lelkipozó a szeretet kifejezésének megindító pillanatképeit eleveníti fel: egy férj, miközben nedves kendővel megtörli felesége arcát, másik kezével alulról tartja teljesen megkopaszodott fejét, mert az asszony már nem bírja felemelni a párnáról; egy lány kanalanként eteti édesanyját, aki már évek óta nem ismeri meg; egy feleség megigazítja a párnát halott férje feje alatt... „Életünk értelmét nem vitákban, nem könyvekben vagy tantermekben, még csak nem is a templomban, a zsinagógában vagy a mecsetben találjuk meg, hanem a szeretetnek ezekben a gesztusaiban. Ha Isten, mint hisszük, a szeretet, akkor annál jobban megismerjük őt, minél többet tudunk a szeretetről. A szeretet első iskolája – s általában az utolsó is – a család.”

Kerry Egan szerint a halálhoz közeledve megdöbbenően sokan számolnak be rendkívül fájdalmas emlékekről: milyen volt tudni, hogy a szülei nem akarták, hogy megszülessen; milyen érzés azzal a tudattal állni a halál küszöbén, hogy elhagyta a gyermekeit, iszákosságával tönkretette a családját, vagy nem gondoskodott a rábízottakról. „Megdöbbenő az emberi lélek... Olyan emberek is, akik a családban nem ismerték meg a szeretetet, tudják, hogy szeretetet kellett volna kapniuk. Érzik, mi hiányzott, mit kellett volna gyermekként is, felnőttként is megtapasztalniuk. Ilyenkor más az, amit megtanulhatnak: a megbocsátást.”

„Nem kell teológiai kifejezésekkel beszélnünk Istenről; a halál küszöbén ilyen szavak szinte sohasem hangzanak el. Tanuljuk meg a haldoklótól, hogy gyermekeinknek azzal beszélhetünk leghatékonyabban Istenről, ha odaadón szeretjük egymást és szívből megbocsátunk – mint ahogy mindannyian vágyunk rá, hogy édesanyánk, édesapánk, gyermekeink szeressenek és megbocsássonak nekünk.”

Radnóti Miklós: Ó fény, ragyogás, napszemű reggel!

Ó, nézd. Zsolozsmás tiszta a reggel
és szerelmes szavainkkal elszáll
a köd és minden tiszta lesz.

Ragyogj!

Nézd, csillog a tenger és üvegpartokon
cseng a faragott hullám a nap alatt!

Ó fény, ragyogás, napszemű reggel!

Imádkozz! és

mutasd meg magad, mert

üvegpartokon állunk és

átlátszók vagyunk. Vérünk

mint szentelt, metszett pohárban

aranyszínű bor; csillog hidegen.

Imádkozz, imádkozz értem!

Ó, csengenek a partok és remegnek;

torkunk áhítatot küld a ködök után

és megsimogatjuk a napot a

szemeinkkel és a szemeink fájnak!

Zenés üvegpartokon szeretlek

és imádkozz

ó, imádkozz értem!

mert csillogó reggeleken is kiáltom

hogy érted csillognak a megcsengő

partok és érted a napszemű távol!

Szabó Lőrinc: Májusi éjszaka

Késő volt, mentem haza, lelkem

az elmúlt nappal küszködött,

mentem, mogorván, kimerülve,

a kertek és villák között,

nem is én mentem, csak a lábam

vitt a fekete fák alatt,

két lábam, két hú állatom, mely

magától tudja az utat.

S egyszerre a májusi éjben
valami hullám megcsapott:
illatok szálltak láthatatlan,
sűrű és nehéz illatok,
a lélegző, édes sötétben
szinte párologott a világ
és tengerként áradt felém az
orgona, jázmin és akác.

Láthatatlan kertek mélyéből
tengerként áradtak felém,
nagy, puha szárnyuk alig lebbent
és letelepedtek körém,
a meglepetés örömeivel
lengették tele utamat
s minden gondot kifújt fejemből
ez a szép, könnyű pillanat.

S mintha élt volna, minden illat
külön megszólalt és mesélt,
ittam a virágok beszédét,
a test nélkül szerelmes éjt;
a rácson kísértet- fehéren
áthajolt hozzám egy bokor
s úgy töltött csordultig a lelke,
mint szomjú palackot a bor.

És részegen és imbolyogva
indultam nagy lassan tovább,
s új tenger dőlt a szomszéd kertből,
új bokor az új rácson át,
s az illattól már illatos lett
tüdőm és szívem és agyam,
egész testem elnehezült
s azt érezte, hogy szárnya van.

Hogy értem haza, nem tudom már.
– A gondom ma se kevesebb.
De azóta egy kicsit újra
megszerettem az életet,
s munka és baj közt mindig várom,
hogy jön, hogy majd csak újra jön
valami fáradt pillanatból
valami váratlan öröm.

Értékes nyaralás tíz pontban

1. Pihenés. A fáradtság, a munka és más tevékenységek miatti aggodalom elhomályosítja annak tudatát, hogy mi az igaz és a helyes. A nyaralás jó időszak arra, hogy fizikai és lelki erőt merítsünk, ami lehetővé teszi, hogy változtassunk életünk azon területén, ahol szükség van erre.

2. Elmélyülés. Teret és időt kell keresnünk arra, hogy saját magunkra gondoljunk. Ne féljünk találkozni önmagunkkal és legyőzni azt a felületességet, amit a zűrzavaros hétköznapi élet okoz.

3. Gondtalan derű. A szórakozás eltereli, az utazás pillanatnyilag eltávolítja a problémákat. Az állandó derű azonban abból fakad, hogy 'belső otthonunkban' rend van. A szabadság ideje kiváltképpen jó arra, hogy rendet tegyünk önmagunkban.

4. Család. Egy olyan társadalomban, ahol az apa és az anya is munkába járnak, a gyerekek keveset élvezhetik szüleik jelenlétét. A szabadság alatt szorosabbá válhatnak a családi kapcsolatok, növekedhet a családtagok közötti kommunikáció, és többet segíthetnek annak, akinek leginkább szüksége van rá.

5. Barátság. A baráti kapcsolatokhoz idő kell. A szabadság megfelelő idő a baráti kapcsolatok ápolására, a hiányosságok pótlására, a félreértések rendezésére, de meglátogathatjuk egy beteg barátunkat is.

6. A hit szépségének felfedezése. Tudnunk kell észrevenni az emberi alkotások szépségét, amelyet az elődeink hagytak ránk. Táplálnunk kell magunkban az érzéket történelmi, művészeti, kulturális és vallási örökségünk iránt.

7. Csend. Ebben tudjuk meghallani a legfontosabb hangokat, amelyek önmegvalósításunkat segítik. Akik értékelik a csöndet, a hallgatás és a kommunikáció mestereivé válnak.

8. Imádság. A sok elfoglaltság miatt gyakran meggyengül, míg a nyaralás alatt többet beszélgethetünk az Úrral, erőt és ösztönzést kaphatunk tőle mindennapi utunkra.

9. A teremtett világra való rácsodálkozás. Ezáltal értékelni tudjuk azt a csodálatos látványt, amelyet a természet nap mint nap ingyenesen elénk tár, s amelyben kézzel foghatóan hordozza a Teremtő nyomát.

10. Szolidaritás. A nyaralás alatt sem szabad soha megfeledkeznünk a rászorulókról, amely abban nyilvánul meg, hogy féken tartjuk kiadásainkat, megosztjuk másokkal javainkat, törődünk az idősekkel, időt töltünk velük.

V I C C O L D A L - helyett

Bírósági történet Magyarországon

A **Sirokkó – Illaberek** mérkőzésen történt, hogy az egyik szurkoló kezét emelt a játékvezetőre. A tettet annak rendje és módja szerint előállították. Az ügy sima volt és egyszerű, majdhogynem érdektelen.

És akkor elkezdődött a tárgyalás!

- A vádlott álljon fel! Neve?

- Bíró vagyok, kérem...

- És hol van a vádlott?

- Hogyhogy hol van, drága bíró úr? Hát én vagyok! Bár nem szívesen...

- Nézze, kérem. Az imént azt mondta, hogy maga a bíró. Tehát ön kapta azt a két megrendítő pofont.

- Méghogy én? Nahát, nem azért, de az a fickó még nem született meg. Egyébként sem lennék bíró semmi pénzért!

- Az Isten szerelmére, hát nem éppen most állította, hogy ön bíró?

- Ja, vagy úgy! A nevem Bíró, tisztelettel. Bíró Levente. Most mondja, hogy összehozott bennünket a sors. Ön is bíró, én is Bíró vagyok.

- Én Lakatos vagyok! – harsogott ingerülten a bíró. – Foglalkozása?

- Lakatos! – nyögte kissé félénken a vádlott, és érezte, hogy ez súlyosbító körülmény. Nem csalódott.

- Ember! – kezdett parázslani a bíró. – Maga ugrat engem?

- Ugyan, dehogy, kérem. Nekem már az apám is lakatos volt, a nagyapám is...

- Nem fogja elhinni, de nekem is!!!... Na, hol is hagytuk abba...Szóval ön is lakatos.

- Kissé már keverni tetszik a dolgokat. Csak én vagyok lakatos. A Lakatos úr bíró, ugyebár. És igaz, hogy én Bíró vagyok, de azért nem vagyok bíró, hanem lakatos.

A bíró hosszú kortyokkal ivott, hogy időt nyerjen.

- Ön tehát Bíró Levente, lakatos. Megy ez, mint a karikacsapás, nem igaz?

A további adatok felvétele, ha lehet, még ennél is gyorsabban ment. Mindössze a munkahely megnevezésének kapcsán éleződött ki ismét a helyzet.

- A sirokkói járásbíróságon dolgozom – mondta gyanútlanul a vádlott.

A bíró talpra szökkent.

-Egyszer már eljutottunk odáig, hogy ön nem bíró!

- Már hogyan volnék Bíró? – kezdett fortyogni a vádlott is. – Bíró Levente vagyok. Lakatos.

- Akkor mit keres a bíróságon?!

- A kilincseket javítom. Tudniillik, mint említettem, lakatos vagyok. De nem úgy, mint ön. Mert ön bíró. Annak ellenére, hogy Lakatos.

A bíró a gyomrára szorította a kezét, és különböző tablettákat készített elő.

- Lépünk tovább! – suttogta rimánkodva. – Mondja el részletesen, hogyan történt a dolog.

- A Mesterrel néztük együtt a meccset. Kollégám a műhelyből...

- Szóval a főnöke is ott volt.

- A főnököm utálja a focit. A Mester volt ott.

-Megőrülök!!! Egy lakatosműhelyben tudtommal a főnököt hívják mesternek!

- Egy pillanat. Nálunk a főnököt Manónak hívják. Akit Mesternek hívnak, az ipari tanuló. Mester Géza, tetszik érteni?

-Nem értem, de nem is érdekel. Tovább!

- Ezt mondta a bíró is! Pedig bármire megesküszöm, hogy 11-es volt!

- Ne kezdje, barátom, ne kezdje. Egyszer már tisztáztuk, hogy maga a Bíró.

- Most a játékvezetőről beszélek, Allahnál fényesebb orcájú bíró úr! Ez a bíró nem Bíró, hanem Levente.

A bíró hörgő hangokat hallatott.

- A Levente is maga! Jaj, a gyomrom! Bíró Levente!!!

- Ez tagadhatatlan. Az a bíró azonban nem Bíró, mint ahogy a bíró úr sem Bíró, hanem Lakatos. Ettől eltekintve az a bíró Levente. Levente Konrád. Nincs ennél egyszerűbb dolog ezen a kerek világon. Mert például én Bíró is vagyok, meg lakatos is, mégse vagyok se Lakatos, se bíró...

-...A játékvezető tehát továbbot intett.

- Pontosan. Még most is megrezdül a fejem, ha erre az esetre gondolok. A Pereces hatalmas dobása egészen a tizenhatoson belülré szállt. Ez annyira meglepte a Dobót, hogy kézzel ért a labdához. Tisztán láttam!

- Nem értem!...Nem értem!...- siránkozott a bíró. – Hogy jön ahhoz a pereces, hogy ő dobja be a labdát? Másrészt mi abban a feltűnő, ha a dobó játékos kézzel ér a labdához? Hát mivel érjen hozzá, könyörgöm, mivel...?!

- Csak sorjában...csak sorjában. Először is mi kifogása van a Pereces ellen? Az ellenfél térfeléről mindig ő végzi a bedobásokat. Mint említettem, hatalmas dobása van.

- Remek!...És hová teszi közben a pereceket?

- A pereceket? – csuklott fel a vádlott. – Vagy úgy!.. Nos, amikor azt mondom, hogy Pereces, akkor egyáltalán nem a lelátón péksüteményt áruló fickóra gondolok, de nem ám! Hanem Pereces Tónira, a Sirokkó balhátvédjére. Aki a lelátón peracet árul, az nem a Pereces. Azt a manó tudja, hogy hívják!

- Szóval az ön főnöke tudja, hogy ki a pereces?

- Kapaszkodjon meg a csengettyűjében, bíró úr. Nem tudja.

A bíró lenyelte a tablettákat, és még hosszabban ivott.

- De hiszen most mondta, hogy a Manó tudja. Az ön főnöke. Aki egyébként nem azonos a Mesterrel, mert az viszont ipari tanuló. Na, mit szól, hogy figyelek...?

- Ennyit a perecesről! – mondta szomorúan a vádlott. – Felőlem lehet Németh is, Juhász is...

- Nem lehet! – csapott le diadalmasan a bíró. – A német juhász egy kutya-fajta. Na, könnyítsen a lelkén, barátom. Láthatja, hogy sok mindent tudunk...

- Látom... azt látom. De azt is láttam, hogy a Dobó kézzel ért a labdához!
- Mivel a bedobást kézzel végzik el. Ennyit még én is tudok, noha nem vagyok bíró! Illetve bíró vagyok, a mindenségit!
- Ami a Dobót illeti, az nem a Pereces, aki a bedobást elvégezte; aki viszont nem pereces, hanem balhátvéd, hanem Dobó István, az Illaberek középhátvédje. Foglalkozására nézve...
- Tudom. Várkapitány.
- Nem egészen. Csapatkapitány.
- Elég!... Szóval kézzel ért a labdához. És akkor mit tett ön?
- Természetesen ordítani kezdtem: "Mester!" "Maga nálam még inas sem lehetne!"

A bíró elhatározta, hogy további keresztkérdéseket tesz fel, bár egy kicsit már kaparta az asztalt.

- Először: miért ordította szegény Mesternek, aki maga mellett ült, hogy ő még inas sem lehetne magánál, amikor ő inas magánál? Másodszor: mit tehet szegény Mester arról, hogy a bíró nem adta meg a 11-est?
- Bíró úr!... Adjon tíz évet, de ne kínozzon tovább! Én a bírónak ordítottam, hogy mester!
- Pedig ő Levente!
- Én vagyok a Levente!
- De maga nem bíró!
- De Bíró is vagyok!
- Ön lakatos!
- Maga a Lakatos!

A bíró tébolyultan megrázta a csengőt. - Orvost!... Van orvos a teremben?

- Suszter vagyok! – lépett oda egy úr a hallgatóság soraiból.; Valami baj van?
- Kerítsen egy orvost, barátom! – szólt segítőkészen a vádlott. – A bíró úr, úgy látszik, rosszul lett.
- De kérem, én orvos vagyok!
- Akkor meg mit suszterezik itt?
- Már velem is kezdik?... Dr. Suszter Árpád vagyok. Elmeszakértő, szerencsére.

- A tárgyalást berekesztem! - nyögte fáradtan a bíró. – Délután folytatjuk!

Az orvos néhány injekcióval helyrepopozta a küzdő feleket, úgyhogy délután megkezdődhetett a játékvezető kihallgatása.

- Kérem, Bíró Levente vádlott azt állítja, hogy ön nem sípolt, amikor kellett volna.

- Zavaros helyzet volt. Én mindenesetre kinéztem a Síposra, hogy int-e? A Sípos nem intett. Tehát nem sípoltam.

A bíró ebben a pillanatban kezdett papírrepülőket hajtogatni az aktákból.

- Hát nem magánál volt a síp? – kérdezte, de máshol járt.
- A síp nálam volt. A Síposnál zászló van. A Sípos csak inthet, mert ő a partjelző. Világos? Na, és akkor a Bíró úr elkezdett ordítani...
- Én...? – tért vissza a valóságba a bíró. – Méghogy én...?

- Természetesen a vádlott. Erre én félbeszakítottam a játékot, és hozzájuk léptem, hogy csendre intsem őket. Azonban nekem estek, és...
- Kérem, én a Mesternek akartam lekenni egy atyait – pattant fel a vádlott, de elhajolt. Ily módon történhetett, hogy a bíró sporttársat illetem a tenyeremmel.
- Megpofozta önt a Bíró, vagy sem? – kérdezte a bírótól a bíró.
- Kérem, engem azon a délutánon többen is megpofoztak. Hogy a Bíró úr is köztük volt-e...
- Én...? – sikoltozott hisztérikusan a bíró. – Méghogy én...?
- Ön tudtommal Lakatos.
- Én vagyok a lakatos! – mondta vicsorítva Bíró úr. – És Bíró is vagyok! És Levente is!
- Nono! – intette a játékvezető a vádlottat. – Én vagyok a bíró. És a Levente is. Levente Konrád.
- Elég!!! – üvöltött a bíró. – Máglyára velük! Én vagyok a bíró!
- Én!
- Én!

A verekedőket csak nagyon nehezen lehetett szétválasztani. Közben több rendőr is megsebesült. És a végén csakugyan nehéz lett volna megmondani, hogy melyikük a bíró, a lakatos vagy a játékvezető.

Ezt még a Suszter sem tudta hamarjában. Pedig ő orvos volt...

Ha-ha-ha

Egy favágó bele ejtette baltáját az erdő melletti mély tóba. Nekibúsult nagyon, hisz ez volt az egyetlen lehetősége, hogy megélhetését biztosítsa. Ahogy búsan sírdogált, megjelent mellette egy jó tündér. Érdeklődött, mi a baj. Mikor megtudta, alámerült a tóba, s felhozott egy színarany baltát.

– Ez a Te baltád? – kérdezte.

– Nem - volt a válasz. Ezután egy ezüst baltát hozott fel, de a favágó erre is nemmel válaszolt. Akkor végre felhozta az elvesztett baltát.

– Igen ez az enyém- mondta boldogan a favágó. A tündér meghatódott az emberünk becsületességén, és mindhárom baltát neki adta az embernek. De néhány nap múlva újabb baj érte a szegény embert, mert a felesége esett bele a tóba. Volt nagy sírás, jött is a tündér. Mikor meghallotta a bajt, lemerült, és Cameron Diázt hozta fel karjaiban.

– Ez a feleséged?

– Igen- volt a válasz.

A tündér dühbe gurult, jól megszidta a favágót a hazugságáért. De az így védekezett:

– Ha azt mondtam volna, hogy nem, legközelebb Péter Szabó Szilviát hoztad volna, s ha arra is nemet mondok, felhoztad volna a feleségemet. S végül nekem adtad volna mindhárom asszonyt. De nézd, én szegény ember vagyok, hogy tudnék három asszonyt eltartani?

Tanulság: a férfiak mindig logikusan hazudnak.